

Κάθε άσχημο ενθυμείται, κάθε όμορφο ξεχνιείται;

Εμείς στην Ο.Δ.Ι. Ειδομένης δεν ξεχνάμε τα όμορφα πράγματα του τόπου μας:

Στο μνημείο του Δημοτικού σχολείου, ο σταυρός της δασκάλας Αικατερίνης Χατζηγεωργίου μας θυμίζει τις θυσίες των διδασκαλισσών για να μεταδώσουν την ελληνική ψυχή στα νέα παιδιά.

Στο μνημείο του Δημοτικού σχολείου, ο τάφος του δάσκαλου Γεώργιου Σιδερόπουλου μας θυμίζει τις μαύρες σελίδες της ελληνικής ιστορίας, σελίδες εμφύλιου σπαραγμού.

Το κτίριο του Δημοτικού σχολείου μας θυμίζει πως κάποτε κι εμείς υπήρξαμε παιδιά και φοιτούσαμε σ' αυτό. Μας θυμίζει τους δασκάλους μας, τους συμμαθητές μας, τις σκανταλιές μας. Οριοθετεί τη φθίνουσα

πορεία του τόπου μας.

Στην αυλή του Δημοτικού σχολείου, το γηπεδάκι με τις σκουριασμένες μπασκέτες μας φέρνει στο μυαλό ατέλειωτες αναμετρήσεις όλο το καλοκαίρι, κάθε απόγευμα, όταν ακόμη υπήρχαν αρκετά παιδιά για να συμπληρώνονται οι ομάδες.

Δεν σβήνονται αυτά από τη μνήμη μας.

Στην πλατεία, η προτομή του Εμμανουήλ Κατσίγαρη, του ένδοξου Μακεδονομάχου από την Κρήτη, μας θυμίζει τον αγώνα για την απελευθέρωση της Μακεδονίας από τον τουρκο-βουλγαρικό εναγκαλισμό. Μια στήλη μαρμάρινη προσμένει την τοποθέτησή της για να μας συνδέσει με την αρχαία Ειδομένη της Ιστορίας του Θουκυδίδη πριν από είκοσι τέσσερις αιώνες.

Στην πλατεία, η στάση του ΚΤΕΛ, νυν γραμματοκιβώτια ΕΛΤΑ, μας φέρνει στο νου βροχερά πρωινά, τότε που περιμέναμε το λεωφορείο για το Γυμνάσιο και το Λύκειο της Αξιούπολης.

Το κτίριο του παλαιού παιδικού σταθμού μας θυμίζει τη νηπιακή μας ηλικία, τα κλάματα, τα γέλια, τα παιχνίδια όταν αρχίζαμε να «βγαίνουμε από τ' αυγό μας».

Το κτίριο του παιδικού σταθμού μας θυμίζει το «Καλλιτεχνικό χωριό Ειδομένης», τη δράση που ανέδειξε την πολιτιστική δραστηριότητα στον τόπο μας.

Το κτίριο του παιδικού σταθμού μας θυμίζει κάτι από τη μελλοντική του χρήση ως ξενώνα και εκθεσιακού χώρου. Το κτίριο του παιδικού σταθμού φωνάζει για την αξιοποίησή του, για να λειτουργήσει ως μοχλός ανάπτυξης.

Οι στέρνες και οι βρύσες του χωριού, όταν ακόμη δεν υπήρχε νερό στα σπίτια μας, λησμονημένες από τους πολλούς που δεν τις γνώρισαν, αλησμόνητες από τους λίγους εναπομείναντες της παλαιάς εποχής, βοούν για τις νεωτερικές παρεμβάσεις μας. Αν ανεβούμε πάνω στο «μαγικό χαλί» της εποχής μας (drone το λένε σήμερα) θα δούμε από ψηλά τον Αξιό με

τη οδική και σιδηροδρομική γέφυρα, την εύφορη κοιλάδα (τον κάμπο μας), τη σιδηροδρομική γραμμή, το σταθμό της Ειδομένης ανακαινισμέ-

νο, απαλλαγμένο από τη θηλιά των γεγονότων της πρόσφατης περιόδου μετανάστευσης, όπου ακουγόταν το θρυλικό «φυσάς και τρωσ», τα σύνορα με την πόλη της Γευγελής, η σταποθήκη της ενώσεως, το

δασάκι του Κουρί, τα υψωματάκια με τα σιτοχώραφα, τα καπνοχώραφα, τους ηλίανθους, τις συκιές και τ' αμπελάκια, τις ροδιές και τις καρυδιές και όλες τις φυσικές μας ομορφιές.

Στη μηχανή του χρόνου υπάρχει ακόμη ο ταχυδρόμος, ο περιπτεράς, ο φωτογράφος, ο δάσκαλος με τη δασκάλα, ο ιερέας και ο ψάλτης του χωριού, οι μπακάληδες, οι βοσκοί των ζωντανών, τα κάρα με τα βόδια, οι πλανόδιοιπραματευτάδες, το παλιό μας πο-

δήλατο, το φρέσκο γάλα και γιαούρτι από την αγελάδα μας, τα σκοτωμένα τρυγόνια από τους κυνηγούς, οι κεκοιμημένοι πρόγονοί μας στα κοιμητήρια. Αυτή η μνήμη πρέπει να χαραχθεί και στους νεότερους και στους επισκέπτες μας.

Κάποτε παρακολουθήσαμε κινηματογράφο στην αίθουσα εκδηλώσεων της κοινότητας που χτίστηκε με την προσωπική εργασία των προγόνων μας, εκεί όπου παίζαμε τα θεατρικά μας στις εθνικές επετείους, εκεί όπου σήμερα μπορούν και πρέπει να διοργανώνονται εκδηλώσεις πολιτισμού.

Θυμόμαστε τη στρατιωτική MOMA που έφτιαξε τον ασφαλτόδρομο με την Αξιούπολη. Σ' αυτόν τον δρόμο, στην πλατεία, κάναμε την παρέλασή μας και όλοι μας χειροκροτούσαν. Νιώθαμε περήφανοι που κρατούσαμε την ελληνική σημαία στα χέρια μας, ακρίτες της Ελλάδας και φύλακες των παραδόσεων.

Πώς να ξεχάσεις τις ξυλόσομπες και τη γλυκιά ζεστασιά που 'βγαζαν οι μεσέδες (βελανιδιές); Τα υπέροχα λουκάνικα από τα κρεοπωλεία του χωριού που τα ψήναμε στη σόμπα και μύριζε όλο το σπίτι; Τους τραχανάδες, τις χυλοπίτες, τις κολοκυθόπιτες; Το δάσκαλο που μετά από χρόνια θυμάται ακόμα την ρόπιτα που έφτιαχνε η χωριανή μας και την πουλούσε κάθε μέρα στο σχολείο φρέσκια και λαχταριστή;

Τον ξενιτεμένο Έλληνα της Γερμανίας που πάντα δάκρυζε όταν έφτανε με το τρένο στην Ειδομένη, στην πατρίδα Ελλάδα; Μη νομίζετε ότι... ξύπνησα απότομα και διέκοψα κάποιο όνειρο. Τα ζούσα όλα αυτά και κατέγραφα στη μνήμη μου για χρόνια

τον πολιτισμό μας, την τοπική μας ιστορία και τους ανθρώπους μας.

Η Ειδομένη είχε πολλά που χάθηκαν, έχει πολλά που δεν αξιοποιήθηκαν. Ιδέες και προτάσεις ευαισθητοποιημένων πολιτών δεν ελήφθησαν σοβαρά υπ' όψιν. Τα προβλήματα παραμένουν άλυτα επειδή πρέπει να υπάρχουν εσαεί!

Εμείς στην Ο.Δ.Ι. Ειδομένης δεν ξεχνάμε τα όμορφα πράγματα του τόπου μας. Οφείλουμε να τα υπενθυμίσουμε σε όλους. Δεν ξεχνάμε την κληρονομιά μας. Αγωνιζόμαστε για τη διαφύλαξή της. Ζούμε.

Οι Διαχειριστές της ΟΔΙ Ειδομένης
Ιωάννης Αναγνωστίδης Ειδομένιος
Χρήστος Τσορλίνης